

ANTIIFA NORTH

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ // ΤΕΥΧΟΣ #1 // ΧΕΙΜΩΝΑΣ '21-22

Αντίφα Στους Τοίχους & Παντού – Graff στο Χολαργό, 12.21

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου γράφτηκε, πληρώθηκε, τυπώθηκε και μοιράζεται στις γειτονιές των Βορείων από την αντιφασιστική ομάδα Antifa North. Αν αυτά που διαβάζεις σου φαίνονται ενδιαφέροντα, έλα σ' επαφή: **antifanorth@gmail.com**.

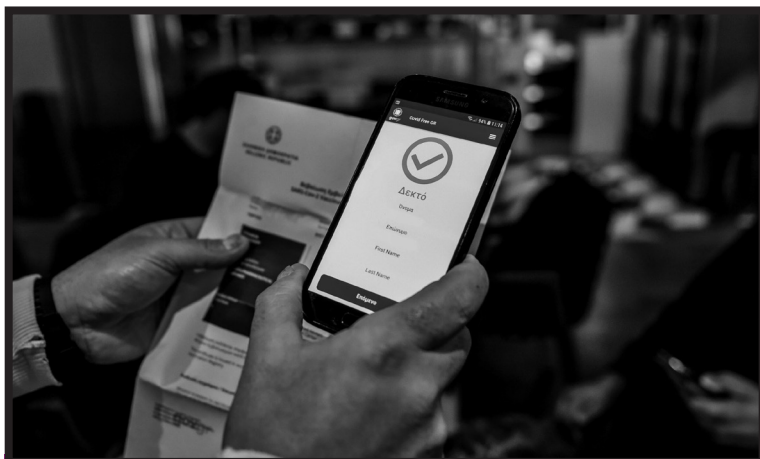
Στο Antifa North συμμετέχουμε άνθρωποι από τις γειτονιές των Βορείων που προσπαθούμε να καταλαβαίνουμε τον κόσμο από κοινού. Να χτίζουμε όλοι και όλες μαζί εμπιστοσύνη και κοινή αντίληψη για αυτά που συμβαίνουν γύρω μας. Προσπαθούμε να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να μην αφήσουμε φασίστες και ρουφιάνους να δρουν ανενόχλητοι.

Τα τελευταία χρόνια μας είπαν να κάτσουμε σπίτια μας και να μην συζητάμε τίποτα απολύτως. Μας είπαν ότι η μόνη λύση είναι η μοναξιά, η «ψυχραιμία» και η τηλεόραση. Είχαμε πάνω από τα κεφάλια μας ειδικούς κάθε λογής να μας κερνάνε υποτίμηση χωρίς σταματημό. Μας αποκαλέσανε αμόρφωτους, ανεύθυνους, αντικοινωνικούς. Μας μάθανε με τον πιο σκληρό τρόπο ότι το να πηγαίνεις σε ΕΠΑΛ σε αυτήν την κοινωνία είναι αδίκημα και αυτόματα μετατρέπεται σε φασίστα. Προσπαθούν να μας παρουσιάσουν ως εγκληματικές ομάδες και συμμορίες.

Όλα αυτά δεν γίνονται τυχαία. Είμαστε φιγούρες που έχουμε μάθει να μοιραζόμαστε κοινά προβλήματα. Να βγαίνουμε στις πλατείες και στα πάρκα και να φτιάχνουμε κοινότητες γύρω από τις κουλτούρες και τα ζόρια μας. Να βρίζουμε τα αφεντικά και τους δασκάλους μας γιατί δεν τους αντέχουμε άλλο. Να μισούμε τους ρουφιάνους και τους φασίστες περισσότερο από τον καθένα. Να νιώθουμε καλά όταν καταλαβαίνουμε ο ένας την άλλη. Και αυτό τους αγχώνει.

Για αυτούς τους λόγους είναι που τόσο θέλουν να μας βρίζουν και να μας φοράνε καπέλο τίτλους υποτίμησης. Για αυτούς τους λόγους είναι που μας αποκαλούν με χίλια ονόματα, από αντικοινωνικούς μέχρι εγκληματίες. Αλλά εμείς το ξέρουμε καλά: είμαστε η καρδιά αυτής της πόλης. Είμαστε antifa και θα το φωνάζουμε περήφανα παντού!

Μας γυρνάνε τ' άντερα όταν ακούμε για «μέτρα» (γιατί ξέρουμε ότι εμάς στοχεύουν)

Θυμάστε που εξακριβώσεις μας έκανε μόνο η αστυνομία; Πάνε αυτά! Πλέον θα πρέπει να δείχνουμε ταυτότητα και ένα σωρό κωλόχαρτα όπου σταθούμε. Δεν πιστεύουμε να νομίζετε ότι έχει σχέση αυτό το διαρκές ρουφιάνεμα με πειθαρχία, έλεγχο και καταγραφή; Όχι, για το καλό μας είναι!

Δυο χρόνια τώρα, έχουμε χορτάσει από «μέτρα για την δημόσια υγεία». Μόνο που όσοι ανήκουμε στον πάτο αυτής της κοινωνίας το νιώθουμε στο πετσί μας ότι καμία σχέση με την υγεία δεν έχουν τα μέτρα. Αντιθέτως είναι μέτρα μπάτσικα που αποσκοπούν να μας πειθαρχήσουν με το στανιό. Και είναι και μέτρα οικονομικά που αποσκοπούν να μάθουμε να ζούμε διαφορετικά εμείς προκειμένου να τη βγάλουν λάδι τ' αφεντικά μας. Ο «ιός» είναι απλά η γλώσσα που χρησιμοποιείται προκειμένου να δικαιολογηθεί όλη η σκατίλα που μας κερνάνε. Έτσι εξηγείται άλλωστε που με κάθε νέο γύρο μέτρων οι δουλειές γίνονται χειρότερες («φόρα τη μασκούλα σου» φωνάζει το αφεντικό), η αστυνομία αποκτά αφορμές και τρόπους να μας την πέφτει πιο έντονα («γιατί είστε μαζεμένοι, δεν ξέρετε ότι έχουμε πανδημία;» φωνάζει ο μπάτσος) και τελικά η ζωή μας ολόκληρη γίνεται μια ατέλειωτη διαδοχή από εξακριβώσεις και ελεγχους («δείξε μου qr, ταυτοτητούλα» κι άλλα τόσα έξω από κάθε μαγαζί και κάθε υπηρεσία).

Άρα; Άρα τα «μέτρα» δεν ήταν ποτέ εκεί για το καλό μας. Και θα μας πείτε, εντάξει, αυτό το 'χουμε καταλάβει όλοι απ' την πρώτη στιγμή που σκάσανε οι ΔΙΑΣ στις καβάτζες μας. Οπότε ας πούμε και τίποτα παραπάνω.

συνέχεια στις επόμενες σελίδες

Απ' την μια έχουμε την μπάτσιικ όψη των μέτρων. Ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι η ζωή στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία μοιάζει κάθε μέρα λίγο περισσότερο με την ζωή σε στρατόπεδο; Φόρα μάσκα, στήσου στην ουρά και περίμενε, κουβάλα χαρτί για να κυκλοφορήσεις και μην διανοηθείς να πεις κουβέντα γιατί θα σε πούμε τρελό και συνωμοσιολόγο. Έτσι κυλάει η καθημερινότητα μας από τότε που πρωτοακούσαμε για τον διαβόητο ιό. Κι υπάρχει συγκεκριμένος λόγος: τ' αφεντικά μας περνάνε κρισάρα και ξέρουν ότι για να ανταπεξέλθουν θα πρέπει να μας κάνουν την ζωή πατίνι. Τα πρώτα σημάδια έχουν φτάσει προ πολλού, στις τιμές των προϊόντων που ανεβαίνουν στα σουπερμάρκετ, στους μισθούς που δεν βγάζουν τον μήνα, στις δουλειές που είναι κόλαση. Πώς θα γίνει λοιπόν να φάμε αυτά και άλλα τόσα στη μάπα χωρίς να βγάλουμε άχνα; Πειθαρχία, φόβος και μοναξιά! Αυτό μας διδάσκουν τα μέτρα: να παρακολουθούμε τα πάντα γύρω μας να πηγαίνουν κατά διαόλου και να καθόμαστε μόνοι μας με το στόμα κλειστό γιατί αν μας μπει στο μυαλό να κάνουμε τίποτα διαφορετικό υπάρχουν χίλιοι μηχανισμοί έτοιμοι να μας βάλουν στην θέση μας.

Κι απ' την άλλη είναι η οικονομική όψη των μέτρων. Στόχος, ακριβώς ο ίδιος. Να την βγάλουν λάδι τα αφεντικά με την κρισάρα τους και να την πληρώσουμε εμείς. Αλλά η μέθοδος εδώ είναι διαφορετική. Για παράδειγμα: θυμάστε που δέκα χρόνια τώρα μας πρήζουν να αγοράζουμε ελληνικά προϊόντα λες και μας νοιάζει εμάς να βοηθήσουμε τα ντόπια αφεντικά που μας πληρώνουν τρεις κι εξήντα; Ε, με όλα τα πιστοποιητικά, τα κριτήρια και τις κατηγορίες που έχει εισάγει το ελληνικό κράτος στην καθημερινή μας ζωή μπορεί πλέον να μας αναγκάσει να το κάνουμε προκειμένου να ενισχύσει αυτά τα αφεντικά που άλλωστε τόσο το αγαπούν. Μπορεί λόγω χάρη, να αυστηροποιήσει τα κριτήρια εισόδου στα καφέ και τα μπαρ προκειμένου να μειώσει την κατανάλωση εισαγόμενου καφέ και ουίσκι, πράγμα που παράλληλα σημαίνει αύξηση στην κατανάλωση ντόπιου κονιάκ, τσίπουρου και μπίρας γιατί κάπως πρέπει να την παλέψεις με το κρύο άμα έχεις φάει ban από παντού. Με άλλα λόγια; «Αγοράζουμε ελληνικά», τώρα και με το ζόρι. Είναι μονάχα ένας απ' τους πραγματικά αμέτρητους τρόπους με τους οποίους τα «μέτρα» μπορούν να χρησιμοποιηθούν προκειμένου να τονωθεί ο ντόπιος καπιταλισμός πράγμα που, σωστά το μαντέψατε, εμάς μας αφήνει ξανά με άδειες τσέπες στο τέλος του μήνα και μπόνους να ξυπνάμε κάθε μέρα μην ξέροντας αν θα μπορέσουμε να μπούμε να αγοράσουμε καμιά μπλουζα, ή αν αλλάξανε τα κριτήρια και πλέον πρέπει να έχεις κάνει 17η δόση και δυο κωλοτούμπες για να πας να σε μαγαζί αλλιώς κυκλοφορείς γυμνός.

Και εντωμεταξύ, παντού ουρές! Ουρά στο σουπερμάρκετ, στο ΚΕΠ, στο πανεπιστήμιο. Λογικό, αν το καλοσκεφτούμε: η ατελείωτη αναμονή ακόμα και για τα βασικά είναι απαραίτητο συστατικό κάθε στρατοπέδου.

Φυσικά η κουλτούρα των λάιβ δεν θα μπορούσε να μείνει ανεπηρέαστη. Πιστοποιητικά και εκεί, αλλά και επίσης καρεκλίτσες μην και ξεφύγει κανείς και ανάψει καπνογόνο ή φωνάξει κάνα στίχο πιο δυνατά. Από τέτοια λάιβ, ούτε απ' έξω δεν θέλουμε να περνάμε. Οι μουσικές μας θα μείνουν στα πάρκα και τις πλατείες, να βρίζουν τα μέτρα και τις απαγορεύσεις και να μας φέρνουν κοντά.

Πάμε, λοιπόν, στα συμπεράσματα δίκως να το ζαλίσουμε άλλο:

(α) **Η κρίση που βαθαίνει δεν έχει καμία σχέση με ιούς και γρίπες** και δεν θα περάσει με εμβόλιο. Τ' αφεντικά μας το ξέρουν και προετοιμάζονται για δύσκολους καιρούς λέγοντας τάχα πως ασχολούνται με την υγεία μας.

(β) **Τα «μέτρα» είναι εκεί για να επιβάλλουν συμπεριφορές και να μας μάθουν την πειθαρχία.** Όσο η κρίση θα βαθαίνει τόσο τα μέτρα θα πληθαίνουν και όλα ανεξαιρέτως θα φωνάζουν να το βουλώσουμε.

(γ) **Το κράτος και τ' αφεντικά μας φοβούνται.** Ξέρουν ότι όσο μας πιέζουν, τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες να πάψουμε να το βουλώνουμε και να αρχίσουμε να αναζητούμε τρόπους να τους χαλάσουμε τα σχέδια που κάνουν σε βάρος μας. Οπότε δώστου μέτρα...

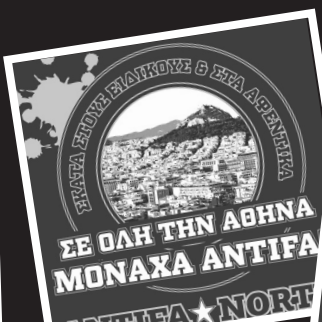
(δ) **Αν μείνουμε μόνοι και μόνες, μας πήρε ο διάολος.** Βασίζονται σ' αυτό: ότι δεν θα βρεθούμε, δεν θα μιλήσουμε, δεν θα οργανωθούμε. Γιατί είμαστε εκατοντάδες χιλιάδες σ' αυτήν την κοινωνία που τρώμε ακριβώς το ίδιο πακέτο, που χτίζουμε κώδικες επικοινωνίας μέσα απ' τα ζόρια μας που μοιάζουν και μοιραζόμαστε κοινό μίσος για κοινούς εχθρούς. **Αν κατορθώσουμε να έρθουμε κοντά, τότε απλά κανείς δεν ξέρει τι μπορούμε να κάνουμε.**

Ανατίμηση του hood!

(ή αλλιώς: κλείσε την tv, φτύσε την σπολή)

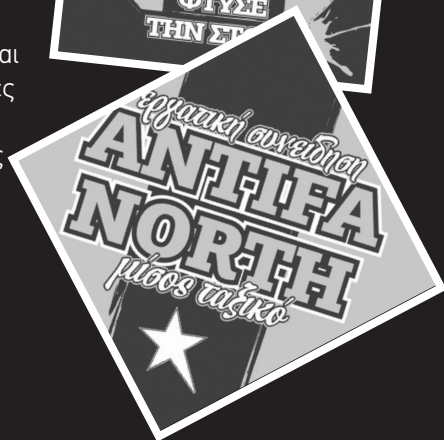
Βλέποντας την καθημερινότητα μας να αλλάζει με βίαιο τρόπο τα τελευταία 2 χρόνια, βρεθήκαμε όπως όλοι σε μια κατάσταση αμηχανίας και μαγκώματος. Καταλήξαμε ότι στόχος μας πρέπει να είναι η οργάνωση της απειθαρχίας. Μπορεί να ακούγεται οξύμωρο, αλλά είναι ο μόνος τρόπος όλοι και όλες εμείς οι ανεύθυνες και οι αντικοινωνικοί να σταθούμε απέναντι στην προσπάθεια του κράτους να μας πάρει αυτά τα λίγα που έχουν πραγματικά σημασία για την ανατίμηση μας, για την ανατίμηση της εργατικής τάξης και της γειτονιάς. Και κάπως έτσι λοιπόν αυτά τα λίγα αλλά σημαντικά, μας βοήθησαν όχι μόνο να την παλέψουμε αλλά και να βρούμε στην αντεπίθεση:

1. Κόλλητα παντού

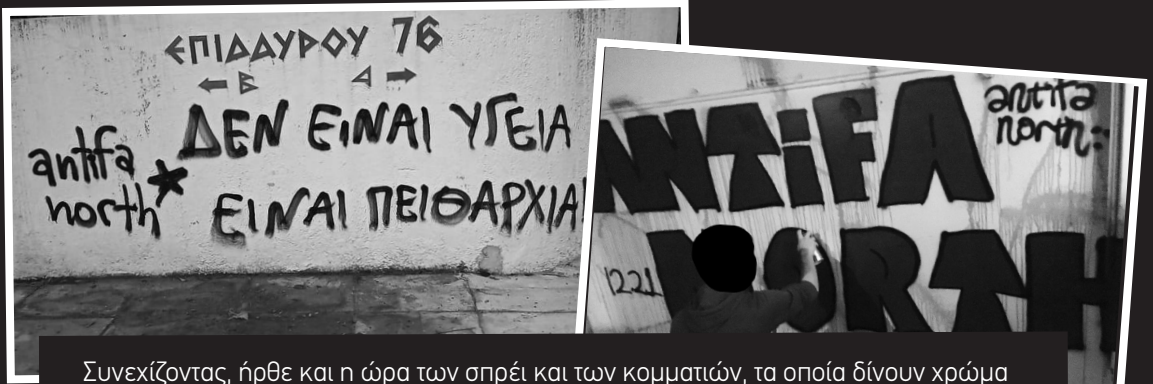

Και εκεί λοιπόν που οι βόλτες στους δρόμους της γειτονιάς απέκτησαν ιδιαίτερη σημασία, παρατηρούσαμε όλο και περισσότερο λεπτομέρειες της τιμωμένης ατέλειαν που είναι το σπίτι μας. Τι καλύτερος τρόπος, λοιπόν, να στολίσουμε όλες αυτές τις γωνιές από τα αυτοκόλλητα τα οποία θα θυμίζουν στις φίλες μας αλλά και στους εχθρούς μας ότι οι δρόμοι μας ανήκουν!

**(Θες αυτοκόλλητα;
στείλε μας mail στο
antifanorth@gmail.com!)**

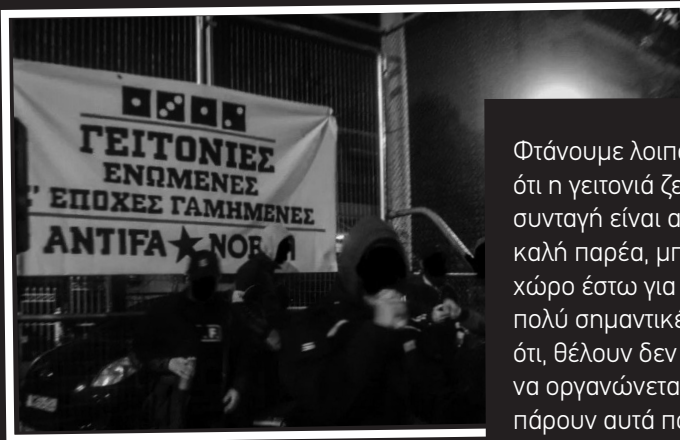

2. Make hood dirty again

Συνεχίζοντας, ήρθε και η ώρα των σπρέι και των κομματιών, τα οποία δίνουν χρώμα ενάντια στην προσπάθεια του δήμου να αποστειρώσει τους δρόμους και να μας ταΐσει πατριωτισμό και πειθαρχία με καινούργια καφάο, γκράφιτι του Κολοκοτρώνη και καινούργια φώτα που θα κάνουν τον έλεγχο μας από τους μπάτσους πιο εύκολο. Η προσπάθεια αυτή να ελέγξουν τι θα βλέπουμε όταν βγαίνουμε με τις παρέες μας δεν θα πετύχαινε ποτέ, γιατί πολύ απλά εμείς είμαστε αυτοί που ζούμε στους δρόμους.

3. Μουσικές στα πάρκα

Φτάνουμε λοιπόν και στα open mics, την επιβεβαίωση ότι η γειτονιά ζει, ήταν και θα παραμείνει απείθαρχη. Η συνταγή είναι απλή: ένα ηχείο, απείθαρχα μυαλά και καλή παρέα, μπορούν και μας δίνουν πίσω τον δημόσιο χώρο έστω για κάποιες ώρες, οι οποίες αποδεικνύονται πολύ σημαντικές, δείχνοντας σε αυτούς απέναντί μας ότι, θέλουν δεν θέλουν, η εργατική τάξη θα συνεχίσει να οργανώνεται, παρόλες τις προσπάθειες τους να μας πάρουν αυτά που μας δίνουν δύναμη και μας κάνουν πραγματική απειλή.

Η καθημερινότητα μας έχει αρχίσει και θυμίζει όλο και περισσότερο σε πόλεμο. Επειδή όμως και εμείς κάτι σκαμπάζουμε από πόλεμο, όχι από βίτσιο αλλά από ανάγκη και ταξικό συμφέρον, ξέρουμε ότι ο μόνος τρόπος για να κρατάμε το κεφάλι μας ψηλά, είναι να παραμείνουμε στους δρόμους μας, και να χτίζουμε δικές μας παρέες που θα κοιτάνε μόνο τα δικά μας συμφέροντα μέσα από αυτή την οργανωμένη απείθαρχία που τόσο πονάει τους εχθρούς μας. Σε αυτούς τους δρόμους των γειτονιών μας λοιπόν θα πρέπει να μας αντιμετωπίσουν οι μπάτσοι και οι ρουφιάνοι τους, αυτοί δηλαδή που έχουν ταχθεί απέναντί μας, απέναντί από την εργατική τάξη. Καλή τους τύχη...

δεν είναι πρόμο...

Το ραπ είναι η φωνή του δρόμου, είναι ένας απ' τους τρόπους που έχουμε να επικοινωνούμε με τους όμοιούς μας και να τη παλεύουμε σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Κάθε γειτονιά πλέον έχει τους δικούς της στίχους, τα δικά της beats και τους πιστούς οπαδούς, τους μαυροφορεμένους αυτούς τύπους και τύπες που θα χορεύουν μπροστά απο ένα ηχείο και ένα μικρόφωνο, χωρίς να τους καίγεται καρφί για τις κρατικές προσταγές. Έτσι κι οι δικές μας:

*Κοιτάμε με αισιοδοξία μέσα στην απαισιοδοξία μας
Μέσα απ τα σπρέι σε τοίχους με στίχους γράφουμε την ιστορία μας
Anlak - Απ' τα κάτω*

*Κυνήγια με τσεους πάνω στην Πεντέλης δικάβαλα βόλτες Χαλάνδρι και Χόλα
Βριλήσσια στην Κύπρου ήταν τότε Σεπτέμβρης και φτύναμε σαν πολυβόλα
Timon X Loyal B - Velodrome*

*Μα για ποιον λόγο να σκεφτούν εμάς, είδες δεν σε παίρνει δεν κοιμάσαι πια
Ούτε καν είμαι κέντρο Χαλ, μπάτσοι μας κοιτάν
Όχι δεν θα φύγω απ' το πάρκο, ανήκει σε μας!
Koukou X Apsi - Ακόμα στην ίδια γωνία*

*Του κράτους ρουφιάνε εδώ που πατάμε θα πέσεις σε uno momento
Τα πάρκα μας δέχονται μόνο πιστούς που κάνουν τα πάντα μυστήρια
Social Threat - Uno momento*

είναι η φωνή της γειτονιάς!